



בש"פ 3424/22 - אבי אוסעדון, שגית אוסעדון נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 3424/22

כבוד הרשמת קרן אזולאי

לפני:

1. אבי אוסעדון
2. שגית אוסעדון

המבקשים:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

**בקשת המבקשים מיום 19.5.2022 להארכת
מועד להגשת ערר; תשובת המשיבה מיום
23.5.2022**

החלטה

לפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי מיום 4.1.2022, שבה נדחתה בקשת המבקשים לבטל את אחד מתנאי השחרור שהוטלו עליהם, העוסק בהגבלה על האפשרות לעסוק בנותני שירות פיננסיים או בהפניית לקוחות לנותני שירות פיננסיים אחרים תמורת עמלה. החלטה זו הייתה ההחלטה השנייה של בית המשפט קמא. ההחלטה הראשונה ניתנה ביום 27.10.2021, והיא ניתנה מבלי שבית המשפט נדרש לשאלת הראיות לכאורה ולעוצמתן. על החלטה זו הגישו המבקשים ערר, ובהחלטת בית משפט זה מיום 1.12.2021, הצדדים הסכימו להחזיר את סוגיית קיומן של ראיות לכאורה לדיון בבית המשפט קמא. בעקבות החלטה זו ניתנה ההחלטה השנייה של בית המשפט קמא ביום 4.1.2022. כאמור, גם בהחלטה זו קבע בית המשפט קמא כי אין להסיר את ההגבלה על חופש העיסוק של המבקשים, דהיינו כי אסור להם לעסוק אף בתיווך בין לקוחות קודמים שלהם לנותני שירותים פיננסיים. זוהי ההחלטה שעומדת ביסוד ההליך הנוכחי וביחס אליה מתבקשת הארכת המועד לצורך הגשת ערר.



להשלמת התמונה יצוין כי ביום 5.4.2022 הגישו המבקשים ערר על החלטה השנייה. ביום 24.4.2022 הערר נמחק בשל האיחור בהגשתו (בש"פ 2365/22; כב' השופט ד' מינץ). בהחלטה נקבע כי:

"פשיטא כי אין בהחלטת בית משפט זה (כב' השופט א' שטיין) מיום 1.12.2021 כדי להאריך את המועד להגשת ערר על החלטה שטרם ניתנה באותו מועד. וד"ל.

באשר לשאלה השנייה בדבר מתן הארכת מועד להגשת ערר, על העוררים להגיש בקשה מתאימה אשר תידון לפי הנהלים הקבועים בדין ובבית משפט זה.

לאור האמור, הערר במתכונתו הנוכחית נמחק".

מכאן הבקשה שבכותרת להארכת מועד להגשת הערר מכוח סעיף 53(ג) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), הקובע כי ערר יוגש בתוך 30 ימים מיום שניתנה החלטת בית המשפט, "ואולם בית המשפט רשאי להאריך את המועד האמור מטעמים שיירשמו". בפסיקת בית משפט זה נקבע בעבר כי המבחן להארכת המועד, אף להגשת ערר כאמור, אינו זה של "טעם מיוחד", כי אם של "טעם ממשי המניח את הדעת" (בש"פ 3161/10 מדינת ישראל נ' מהרבנד (2.5.2010); בש"פ 7617/20 מור-יוסף נ' מדינת ישראל (5.11.2020); בש"פ 2000/10 מזרחי נ' מדינת ישראל (25.3.2010)). עוד נקבע כי ככל שמבקש הארכה הוא חשוד או נאשם, הנטל שיוטל עליו אינו כבד במיוחד, הגם שהארכת המועד היא בגדר היוצא מכלל. בין השיקולים שבית המשפט יבחן יש למנות את משך האיחור, הטעם לאיחור והסיכויים הלכאוריים של ההליך.

בעניין שלפניי הטעם שניתן לאיחור הוא הסתמכות המבקשים על החלטת בית משפט זה מיום 1.12.2021, שבה צוין כי טענות הצדדים שמורות להם. עוד נטען כי לאחר ההחלטה השנייה של בית המשפט קמא, המבקשים נקלעו למשבר אישי, והחברה הקבלנית שבאמצעותה הם היו יכולים להתפרנס, נסגרה. בשל האמור, כך נטען, חרב עליהם עולמם, ועל כן אין לשפוט את בקשתם בבחינת ייקוב הדין את ההר. זאת גם בשל כך שהערר עוסק בזכותם החוקתית לעסוק בכל משלח יד.

המשיבה טענה כי היה אפשר לצפות שאחרי החלטת בית משפט זה מיום 24.4.2022 - שהורתה על מחיקת הערר תוך קביעה כי שמירת טענותיהם אין משמעה הארכת המועד - היו המבקשים מגישים בקשה להארכת מועד בהקדם, אולם הם הגישו את הבקשה הנוכחית רק כחודש לאחר מכן. עוד נטען כי הבקשה הוגשה לאחר יותר משלושה וחצי חודשים מחלוף המועד להגשת הערר. המשיבה הוסיפה כי אם האירועים שפירטו המבקשים פוגעים ביכולתם לכלכל את עצמם כפי שטענו, לא ברור מדוע הם לא הגישו את הערר בהקדם. המשיבה התייחסה לסיכויי ההליך, וטענה כי אלה נמוכים ואינם מצדיקים את הארכת המועד.

עיינתי בטענות הצדדים. האיחור שעליו מדובר איננו איחור קל. ההחלטה נושא הערר ניתנה כאמור ביום 4.1.2022. המבקשים הגישו את הערר הראשון על החלטה זו ביום 5.4.2022. כלומר, כבר בערר הראשון שהוגש היה איחור של כחודשיים. גם ההחלטה המוחקת את הערר ניתנה ביום 24.4.2022, ואילו הבקשה נוכחית הוגשה רק ביום 19.5.2022. המבקשים טענו כי הסיבה לאיחור היא הסתמכותם על האמרה בהחלטת בית משפט זה מיום 1.12.2021



כי "זכויות הצדדים וטענותיהם שמורות להם". אולם כפי שקבע בית משפט זה בהחלטה מיום 24.4.2022, אין בהחלטה האמורה כדי להאריך את המועד להגשת ערר על ההחלטה השנייה אשר ברי כי טרם ניתנה באותו מועד.

על כן, על אף שהמבחן להארכת מועד בעניינים כדוגמת האמור הוא קל יותר בשים לב לטיבן של הזכויות העומדות על הפרק, לא מצאתי שהמבקשים הניחו טעם ממשי המניח את הדעת לאיחור. הטענות לעניין סגירת המפעל קודמות להחלטת בית המשפט קמא ולא מאוחרות לו, ועל כן, ספק אם יש בהן כדי להסביר את האיחור בהגשת הבקשה. דומה כי הדברים נכונים גם ביחס לנסיבות האישיות שהועלו בבקשה. נתתי דעתי בהקשר זה גם לעובדה שמבלי להפחית מחשיבות הזכות לחופש עיסוק, אין המדובר בערר על החלטת מעצר השוללת חירותו של אדם, אלא בערר על תנאי שחרור - גם אם יש בהם כדי לפגוע בחופש העיסוק של המבקשים.

על כן לא מצאתי כי מתקיים טעם ממשי להארכת המועד.

ניתנה היום, י"ז בסיון התשפ"ב (16.6.2022).

קרן אזולאי, שופטת
ר ש מ ת